

net faae Forslag at discutere og har vedtaget Adresser derom, som sendtes herover; men, naar disse Forslag saa skulde komme til. Kjøbenhavn, saa modificeredes de allerede meget betydeligt paa Veien, og, naar de saa vare komne hertil, saa kunde de meget godt fremkomme i Udvalg og paa mange andre Steder, men, naar det gjaldt om at overgive Regjeringen et bestemt bindende Forslag, saa viste der sig altid Banskfeligheder ved at faae gjort dette Skridt, hvilket jeg ikke ret har kunnet forklare mig. Resultatet er imidlertid, at der ikke har foreligget noget bestemt Regjeringen gjort Tilbud om Anlægget af den saa ofte omtalte Jernbane sydfra op til Frederikshavn.

Den samme ærede Rigsdagsmand har gjentagne Gange talt om de billige Priser, som Jernbanen vilde koste, naar man valgte det Forslag, som jeg nylig har sigtet til; men den ærede Rigsdagsmand har altid, naar han taler om Prisen paa Jernbaner, kun en eneste Maaleskaf derfor, og det er den, som Jernbanen strax koster at anlægge; den Betragtning har jeg derimod ikke seet den ærede Rigsdagsmand give Rum, om en Jernbane, naar den giver 4% Overflud, dog slet Intet koster, hvor høi end ogsaa Anlægscapitalen maatte være. Deraf følger, at man ikke strax uden Videre kan opstille 300,000 Rd. for Exempel som en meget billig Priis for en Jernbane og 450,000 Rd. pr. Mill som en meget høi Priis for en anden Jernbane; thi det kommer an paa, hvorledes den ene eller anden Jernbane vil forrente sig. Sluttelig skal jeg kun, med Hensyn til, at den høitærede Indenrigsminister har havdet saa bestemt for sig Originaliteten af det foreliggende Forslag, tillade mig den Bemærkning, at jeg naturligviis paa ingen Maade betvivler dette; men saa maae to Indenrigsministre have fattet omtrent den samme Tanke.

Bregendahl: Jeg skal ikke søge at forlænge Discussionen, men jeg skal blot tillade

mig med Hensyn til hvad den sidste ærede Rigsdagsmand yttrede, da han kom tilbage paa hvad der her i Aften under Discussionen er blevet kaldet i Grindring, at udtale, forsaavidt han omtalte Forhold og Virksomhed fra Personer, der staae udenfor Thinget, at den Charakteristisk, som paa en Maade af dem, som opfatte hans Ord, nærmest maatte kunne uledes om disse Personers Forhold og Virksomhed, ikke forholder sig rigtig.

Fischer: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Fischer: Det har ikke været min Hensigt ved mine Ytringer at ville kaste nogen Skygge paa nogen Personlighed, men jeg har kun villet paapege et beviist Factum, at man rundt omkring i Landet kunde faae Forslag til Discussion, som, jeg veed ikke af hvad Grund, albrig have kunnet fremkomme i bindende Form for Regjeringen. Det er et Factum.

Bregendahl: Maa jeg blot tilføie, at jeg veed, at Grunden, hvorfor de ikke ere fremkomne i bindende Form for Regjeringen, er, fordi der var nofsom givet tilkjende, at den daværende Regjering ikke vilde modtage dem.

Indenrigsministeren: Efter hvad der nu er forhandlet, kan jeg indskrænke mig til en lille personlig Bemærkning med Hensyn til, at en Ytring af mig er opfattet, som om jeg skulde have tillagt mig Originaliteten med Hensyn til dette Lovforslags Hovedtanke; det har jeg ikke sagt. Dersom denne Sag lykkelig gaaer igjennem, skal jeg nok sørge for, at den faaer Gren, som den tilkommer.